

- 2) Vai Direktīvas 98/59/EK par dalībvalstu tiesību aktu tuvināšanu attiecībā uz kolektīvo atlaišanu 1. panta [1. punkta pirmās daļas b) apakšpunkts] un 6. pants, lasot tos kopā ar minētās direktīvas otro un sesto apsvērumu, ir jāinterpretē tādējādi, ka iepriekš aprakstītajā gadījumā darba devējam ir pienākums informēt un apspriesties ar visiem darba ņēmējiem, kurus skar kolektīvās atlaišanas procedūra?

(¹) Padomes Direktīva 98/59/EK (1998. gada 20. jūlijs) par dalībvalstu tiesību aktu tuvināšanu attiecībā uz kolektīvo atlaišanu (OV 1998, L 225, 16. lpp.).

Prasība, kas celta 2022. gada 29. jūlijā – Eiropas Komisija/Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste

(Lieta C-516/22)

(2022/C 398/18)

Tiesvedības valoda – angļu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Eiropas Komisija (pārstāvji: L. Armati, P.-J. Loewenthal, T. Maxian Rusche)

Atbildētāja: Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste

Prasītājas prasījumi Tiesai ir šādi:

- atzīt, ka Apvienotā Karaliste, atļaudama šķīrējtiesas lēmuma izpildi ICSID lietā Nr. ARB/05/20, nav izpildījusi savus pienākumus, jo:
 - saskaņā ar LES 4. panta 3. punktu, lasot to kopsakarā ar Līguma par Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotās Karalistes izstāšanos no Eiropas Savienības un Eiropas Atomenerģijas kopienas (¹) (“Izstāšanās līgums”) 127. panta 1. punktu, lēma par LESD 351. panta 1. punkta interpretāciju un tā piemērošanu šķīrējtiesas lēmuma izpildei, kamēr šī pati lieta bija izņemta ar spēkā esošiem Komisijas lēmumiem un atradās izskatīšanā Savienības tiesās;
 - saskaņā ar LESD 351. panta 1. punktu, lasot to kopsakarā ar Izstāšanās līguma 127. panta 1. punktu, ir nepareizi interpretējusi un nepareizi piemērojusi jēdzienu “vienas vai vairāku trešo valstu [...] tiesības” un “līgumi ietekmē”;
 - saskaņā ar LESD 267. panta pirmās daļas a) un b) punktu, kā arī trešo daļu, lasot tos kopsakarā ar Izstāšanās līguma 127. panta 1. punktu, neuzdeva jautājumu par Komisijas 2014. gada 26. maija lēmuma, ar kuru Rumānijai tika aizliegts izpildīt šķīrējtiesas lēmumu (“2014. gada apturēšanas rīkojums”), un Komisijas 2014. gada 1. oktobra lēmuma, ar kuru tika sākta oficiāla izmeklēšanas procedūra par to, kā Rumānija īsteno šķīrējtiesas nolēmumu (²) (“2014. gada lēmums par procedūras sākšanu”), spēkā esamību un kā pēdējās instances tiesa neuzdeva jautājumu par Savienības tiesību interpretāciju, kas nebija nedz *acte clair*, nedz *acte éclairé*;
 - saskaņā ar LESD 108. panta 3. punktu, lasot to kopsakarā ar Izstāšanās līguma 127. panta 1. punktu, lika Rumānijai pārkāpt tās Savienības tiesības, kas izriet no 2014. gada apturēšanas rīkojuma un 2014. gada lēmuma par procedūras sākšanu;
 - piespriest Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotajai Karalistei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Ar 2020. gada 19. februāra spriedumu lietā *Micula* pret Rumāniju Apvienotās Karalistes Augstākā tiesa lika izpildīt 2013. gada šķīrējtiesas lēmumu, kas pieņemts pret Rumāniju un kas ir labvēlīgs konkrētiem Zviedrijas ieguldītājiem, par to, ka Rumānija esot pārkāpusi 2003. gadā starp Zviedriju un Rumāniju noslēgto divpusējo ieguldījumu līgumu.

Komisija jau iepriekš konstatēja, ka šķīrējtiesas lēmuma īstenošana ir nelikumīgs un nesaderīgs valsts atbalsts, ko Rumānija ir piešķirusi šiem ieguldītājiem. Tiesa ir konstatējusi, ka ar šo lēmumu ir pārkāptas Savienības tiesību pamatnormas un pamatprincipi, it īpaši LESD 267. un 344. pants, vispārējais autonomijas princips un savstarpējas uzticēšanās princips, kā arī nav ņemta vērā Savienības iestāžu darbība saskaņā ar Savienības konstitucionālo sistēmu.

Pamatojoties uz LESD 351. panta 1. punktu, Augstākā tiesa secināja, ka šķīrējtiesas lēmums ir jāizpilda Apvienotajā Karalistē, neraugoties uz to, ka tā izpilde bija pretrunā Savienības tiesībām. Šādi rīkodamās, Apvienotā Karaliste esot pārkāpusi LES 4. panta 3. punktu un LESD 108. panta 3. punktu, 267. panta 1. punkta a) un b) apakšpunktu un 3. punktu, un 351. panta 1. punktu, lasot tos kopsakarā ar Izstāšanās līguma 127. panta 1. punktu.

⁽¹⁾ OV 2020, L 29, 7. lpp.

⁽²⁾ Valsts atbalsts – Rumānija – Valsts atbalsts SA.38517 (2014/C) (ex 2014/NN) – 2013. gada 11. decembra šķīrējtiesas nolēmuma *Micula/Rumānija* īstenošana – Uzaicinājums iesniegt piezīmes saskaņā ar Līguma par Eiropas Savienības darbību 108. panta 2. punktu (OV 2014, C 393, 27. lpp.).

**Apelācijas sūdzība, ko 2022. gada 2. augustā Eurobolt BV, Fabory Nederland BV un ASF Fischer BV
iesniedza par Vispārējās tiesas (devītā palāta) 2022. gada 18. maija spriedumu lietā T-479/20
Eurobolt u.c./Komisija**

(Lieta C-517/22 P)

(2022/C 398/19)

Tiesvedības valoda – angļu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzējas: Eurobolt BV, Fabory Nederland BV un ASF Fischer BV (pārstāvji: B. Natens un A. Willems, advocaten)

Pārējās lietas dalībnieces: Eiropas Komisija un Stafa Group BV

Prasījumi

Apelācijas sūdzības iesniedzēju prasījumi Tiesai ir šādi:

- atcelt pārsūdzēto spriedumu;
 - apmierināt pirmajā instancē celto prasību un atcelt Komisijas Īstenošanas regulu (ES) 2020/611 (2020. gada 30. aprīlis), ar kuru galīgo antidempinga maksājumu, kas ar Regulu (EK) Nr. 91/2009 noteikts dažu Ķīnas Tautas Republikas izcelsmes dzelzs vai tērauda savienotājelementu importam, atkārtoti nosaka dažu dzelzs vai tērauda savienotājelementu importam, ko veic, tos nosūtot no Malaizijas un deklarējot vai nedeklarējot kā Malaizijas izcelsmes ražojumus ⁽¹⁾ (turpmāk tekstā – “apstrīdētā regula”), ciktāl tā attiecas uz apelācijas sūdzības iesniedzējām, un
 - piespriest Komisijai pašai segt savus un atlīdzināt apelācijas sūdzības iesniedzēju tiesāšanās izdevumus tiesvedībā Vispārējā tiesā un Tiesā, kā arī piespriest ikvienam citam lietas dalībniekam apelācijas tiesvedībā pašam segt savus tiesāšanās izdevumus,
- vai, pakārtoti,
- nodot lietu atpakaļ izskatīšanai Vispārējā tiesā un
 - atlikt lēmuma par tiesāšanās izdevumiem tiesvedībā Vispārējā tiesā un Tiesā pieņemšanu līdz galīgajam Vispārējās tiesas spriedumam un piespriest ikvienam citam lietas dalībniekam tiesvedībā pašam segt savus tiesāšanās izdevumus.